

Nachtgoud

Michael Connelly bij Boekeryj:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
Hartzuur
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht

Michael Connelly

Nachtgoud

Harry Bosch is de enige die de strijd aan durft te gaan
tegen een nieuwe, levensgevaarlijke drug die de straten
van Los Angeles dreigt te overspoelen

Eerste druk 1995
Zesde druk 2019

ISBN 978-90-225-5202-5
ISBN 978-94-6023-717-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Black Ice*
Vertaling: Frans Hempen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1993 by Michael Connelly
© 1995 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Een gedeelte van de tekst van *La Pistola y El Corazón* (David Hidalgo en Louie Perez): © Davince en No Ko Music (Bug Music). Alle rechten voorbehouden.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V. te Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Rook steeg op uit de pas van Cahuenga en waaierde uit onder een laag koelere lucht. Vanaf het punt waar Harry Bosch stond te kijken, leek het net een grijs aambeeld dat uit de pas oprees. De late middagzon kleurde het grijs op het hoogste punt roze. Verder naar beneden werd het steeds zwarter tot bij de bron, een bosbrand die woedde op de heuvels aan de oostelijke kant van de pas. Hij stelde zijn scanner af op de frequentie van de hulporganisaties van Los Angeles County. De commandanten van de brandweerbataljons meldden aan hun commandopost dat er in één straat al negen huizen verloren waren gegaan en dat de huizen in een volgende straat gevaar liepen. De brand verplaatste zich naar de open heuvels van Griffith Park, waar het vuur uren kon woeden voordat het onder controle zou worden gebracht. Op de scanner hoorde Harry de wanhoop in de stemmen van de mannen.

Bosch zag hoe een eskader helikopters, die er van zo ver als libellen uitzagen, de rook in en uit doken en hun ladingen water en het roze vuurvertragende middel uitstortten boven de brandende huizen en bomen. Het deed hem denken aan de reddingsoperaties in Vietnam. Het lawaai. Het onzekere geslinger en gewiebel van de topzware toestellen. Hij zag het water door de brandende daken vallen; stoom steeg direct op. Hij wendde zijn blik van de brand af en keek naar het uitgedroogde kreupelhout dat tegen de heuvel op groeide en rond de pijlers waarop zijn eigen huis tegen de heuvel aan de westkant van de pas rustte. Hij zag de madeliefjes en de wilde bloemen in het struikgewas onder zich. Maar niet de coyote die hij de laatste paar weken had zien jagen in het ravijn onder zijn huis. Af en toe had hij de schooier een stuk kip toegeworpen, maar het beest nam nooit eten aan als Bosch toekeek. Pas als Bosch zijn veranda verliet en naar binnen ging,

kwam het dier tevoorschijn en pakte het de gift. Harry noemde de coyote Timido. Soms hoorde hij het gehuil van de coyote 's nachts door de pas weerklinken.

Hij keek weer naar het vuur, net op het moment dat er een luide ontploffing klonk en een dichte bol zwarte rook binnen het grijze aambeeld omhoog werd geslingerd. Over de scanner klonken opgewonden stemmen; een bataljonscommandant meldde dat een propaangastank van een barbecue de lucht in was gevlogen.

Harry zag de rook opgaan in de grotere wolk en zette zijn scanner terug op de frequentie van de politie van Los Angeles. Hij had dienst. Met Kerstmis. Hij luisterde een half uur, maar hoorde alleen de gewone routinemeldingen. Het leek een rustige kerst in Hollywood.

Hij keek op zijn horloge en nam zijn scanner mee naar binnen. Hij haalde de pan uit de oven en schoof zijn kerstdiner, gebraden kipfilet, op een bord. Daarna haalde hij het deksel van een pan gestoomde rijst en doperwten en schepte een grote portie op. Hij nam zijn maaltijd mee naar een tafel in de eetkamer waar al een glas rode wijn op hem stond te wachten. Verder lagen er drie kaarten die eerder die week met de post waren gekomen en die hij nog niet had opengemaakt. De cd-speler liet Coltranes uitvoering van 'Song of the Underground Railroad' horen.

Terwijl hij at en dronk, maakte hij de kaarten open; hij las ze even en dacht aan de afzenders. Het ritueel van een alleenstaande, besepte hij, maar hij vond het niet erg. Hij was al zo vaak alleen geweest met Kerstmis.

De eerste kaart was van een voormalige collega die genoeg geld had verdiend met het schrijven van boeken en films om met pensioen te gaan en naar Ensenada was verhuisd. Anderson schreef altijd hetzelfde op zijn kaarten: 'Harry, wanneer kom je nou eens langs?' De volgende kaart kwam ook uit Mexico, en was van de gids met wie Harry zes weken lang was opgetrokken, had gevist en zijn Spaans had opgepoetst, de afgelopen zomer in Bahia San Felipe. Bosch was daar om te herstellen van een schotwond in zijn schouder. De zon en de zee-lucht hielpen hem weer op de been. In zijn kerstgroet, geschreven in het Spaans, nodigde ook Jorge Barrera Bosch uit om nog eens langs te komen.

De laatste kaart vouwde Bosch langzaam en omzichtig open. Hij

wist al van wie die was voordat hij de afzender had gezien. Het poststempel was van Tehachapi. En daardoor wist hij het. De kaart was geschreven in blokletters op gebroken wit papier van de recycling-fabriek van de gevangenis; op de afbeelding van het stalletje zat een vuile veeg. Hij was verstuurd door een vrouw met wie hij een nacht had doorgebracht, maar aan wie hij meer nachten had gedacht dan hij zich kon herinneren. Ook zij wilde dat hij langs zou komen. Maar ze wisten beiden dat dit nooit zou gebeuren. Hij nam een slok wijn en stak een sigaret op. Coltrane was bezig met de liveopname van 'Spiritual' tijdens een optreden in de Village Vanguard in New York, toen Harry nog klein was. Maar toen werd zijn aandacht getrokken door de scanner die zachtjes aanstond op een tafeltje naast de televisie. Politie-scanners vormden nu al zo lang de achtergrondmuziek van zijn leven dat hij het geklets kon negeren en zich op de saxofoon kon concentreren, maar toch de belangrijke woorden en codes wist op te pikken. Hij hoorde een stem zeggen: 'Eén-K-Twaalf, staf Twee verzoekt om twintig.'

Bosch stond op en liep naar de scanner, alsof het signaal daardoor helderder doorkwam. Hij wachtte tien seconden op antwoord op het verzoek. Twintig seconden.

'Staf Twee, locatie is Hideaway, Western, ten zuiden van Franklin. Kamer 7. Eh... staf Twee, neem een masker mee.'

Bosch wachtte of er nog meer kwam, maar dat was alles. De genoemde locatie, de kruising tussen Western en Franklin, lag binnen de grenzen van het bureau Hollywood. Eén-K-Twaalf was de code van een rechercheur van Moordzaken uit Parker Center, het hoofdkwartier in het centrum. De afdeling BM, Beroving en Moord. En staf Twee was de benaming voor een adjunct-korpschef. Het korps had maar drie adjuncts en Bosch wist niet zeker wie staf Twee was. Maar dat maakte niet uit. De vraag was waarom een van de hoogste pieten van het korps op kerstavond werd opgetrommeld.

Er was nog een vraag, die Harry veel meer dwarszat. BM was al opgeroepen, maar waarom was hij, de dienstdoende rechercheur van bureau Hollywood, niet eerst op de hoogte gebracht? Hij ging naar de keuken, zette zijn bord in de gootsteen, draaide het nummer van de politiepost aan Wilcox en vroeg naar de wachtcommandant. Een inspecteur die Kleinman heette, nam op. Bosch kende hem niet.

Hij was nieuw, pas overgeplaatst uit bureau Foothill.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Bosch. ‘Ik hoor op de scanner iets over een lijk op Western en Franklin en niemand heeft mij gewaarschuwd. Dat is toch raar, want ik heb vanavond dienst.’

‘Je hoeft je er niet druk over te maken,’ zei Kleinman. ‘De Hoeden hebben de boel in de hand.’

Kleinman was vast een oudgediende, dacht Bosch. Die uitdrukking had hij in geen jaren meer gehoord. Sommige BM’ers droegen strohoeden in de jaren veertig. In de jaren vijftig waren het grijze gleufhoeden geworden. Daarna waren hoeden uit de mode geraakt, en de straatagenten noemden de chercheurs van BM nu ‘de Pakken’ in plaats van ‘de Hoeden’. Maar in wezen was de stijl van de speciale moordbrigade nooit veranderd. Ze dachten nog altijd dat ze het neusje van de zalm waren. Bosch had altijd een hekel aan die arrogantie gehad, zelfs toen hij er zelf bij hoorde. Dat was een van de voordelen van het werk in Hollywood, de goot van de stad. Niemand had er prententie. Het was gewoon politiewerk, meer niet.

‘Waar gaat het om?’ vroeg Bosch.

Kleinman aarzelde even en zei toen: ‘We hebben een lijk in een motelkamer aan Franklin. Het schijnt zelfmoord te zijn. Maar BM neemt het over – ik bedoel: ze hebben het al overgenomen. We doen niet meer mee. Dit komt van boven, Bosch.’

Bosch zei niets, maar dacht even na. BM bemoeide zich op kerstnacht met een zelfmoord. Het kwam hem vreemd... Toen wist hij het ineens. Calxico Moore.

‘Hoe oud is het kreng?’ vroeg hij. ‘Ik hoorde dat staf Twee een masker mee moest nemen.’

‘Het is goed ranzig. Ze zeiden dat het een behoorlijke puinzooi was. Het probleem is dat er niet veel van zijn hoofd over is. Het lijkt erop dat hij geprobeerd heeft een dubbelloops geweer te roken. Dat heb ik tenminste van de BM-frequentie opgepikt.’

De scanner van Bosch kon de BM-frequentie niet ontvangen. Daardoor had hij de eerdere meldingen over de oproep niet gehoord. De Pakken waren waarschijnlijk alleen maar even van frequentie veranderd om de chauffeur van staf Twee het adres door te geven. Als ze dat niet hadden gedaan, had Bosch pas de volgende ochtend op het bureau iets over de oproep gehoord. Dat irriteerde hem, maar hij hield

zijn stem in bedwang. Hij wilde zo veel mogelijk van Kleinman te weten komen.

‘Het is Moore, nietwaar?’

‘Daar lijkt het wel op,’ zei Kleinman. ‘Zijn insigne ligt er op tafel. Zijn portefeuille. Maar zoals ik al zei, het lijkt is onherkenbaar. Dus weten we niets zeker.’

‘Hoe is dit bekend geworden?’

‘Luister, Bosch. Ik heb het hartstikke druk, man. Dit gaat je niks aan. BM is ermee bezig.’

‘Dat heb je mis. Het gaat me wel aan. Ik had de eerste oproep moeten krijgen van jou. En ik wil weten waar die heen is gegaan zodat ik begrijp waarom ik hem niet heb gekregen.’

‘Oké, Bosch, het is zo gegaan. We kregen een belletje van de eigenaar van die tent dat hij een dooie op de badkamer van kamer 7 had. Dus sturen we er een unit op af. Die belt terug: ja, er ligt een dooie. Maar dat ging via de burgerlijn, dus niet via de scanner, omdat het insigne en de portefeuille op tafel waren aangetroffen en bekend was dat het om Moore ging – dat werd in elk geval gedacht. Ik belde hoofdinspecteur Grupa thuis en hij waarschuwde de adjunct. Toen werden dus de Hoeden erbij geroepen en jij niet. Zo gaan die dingen. Als je ruzie zoekt, moet je bij Grupa of misschien bij de adjunct wezen, niet bij mij. Ik heb niks gedaan.’

Bosch zweeg. Soms, als hij niets zei, werd de stilte uiteindelijk gevuld door degene van wie hij iets te weten wilden komen.

‘We zijn er nu van af,’ zei Kleinman. ‘De televisie en de *Times* zijn er verdomme al. De *Daily News*. De media denken ook dat het Moore is, net als de rest. Het is één grote puinzooi. Je zou toch denken dat ze genoeg hadden aan die bosbrand om ze zoet te houden. Maar nee, hoor. Ze staan bij Western in de rij. Ik moet er nog een wagen naartoe sturen om de media in toom te houden. Dus, Bosch, wees blij dat je er niet middenin zit. Het is verdomme Kerstmis.’

Maar dat was niet genoeg. Ze hadden Bosch moeten oproepen en dan had hij moeten beslissen wanneer BM zou worden gebeld. Iemand had hem erbuiten gehouden en dat zat hem danig dwars. Hij hing op en stak nog een sigaret op, haalde zijn pistool uit het kastje boven de gootsteen en zette het vast aan de riem van zijn spijkerbroek. Daarna trok hij een crèmekleurig sportjack aan over zijn groene legertrui.

Het was inmiddels donker buiten; door de glazen schuifdeur zag hij de vuurlijn aan de overkant van de pas. Het vuur brandde fel op het zwarte silhouet van de heuvel. Het was een scheve, duivelse grijns die naar de kam trok.

In de duisternis onder zijn woning hoorde hij de coyote. Hij stond tegen de opkomende maan te huilen, of tegen het vuur. Of misschien tegen zichzelf, omdat hij alleen was in het donker.

Bosch reed door de heuvels omlaag naar Hollywood. Tot aan Hollywood Boulevard lagen de straten er verlaten bij. Op het trottoir zaten de gebruikelijke groepjes weglopers en passanten. Er liepen wat prostituees rond en eentje had een rode kerstmuts op. Zaken bleven zaken, zelfs op kerstavond. Bij de bushaltes hingen fraai opgemaakte vrouwen rond, maar het waren geen echte vrouwen en ze zaten niet echt op de bus te wachten. De glitter en de kerstverlichting op elk kruispunt van de Boulevard maakten van de felle neonverlichting en het vuil een surrealistische vertoning. Het was net een hoer met te veel make-up, dacht hij, als zoiets tenminste bestond.

Maar het lag niet aan dit tafereel dat Bosch zich gedeprimeerd voelde. Dat kwam door Cal Moore. Bosch had dit al een week lang aan zien komen, sinds hij had gehoord dat Moore niet was komen opdagen op het appèl. Voor de meeste dienders van bureau Hollywood was het niet de vraag of Moore dood was; de vraag was hoe lang het zou duren voordat zijn lijk werd gevonden.

Moore was brigadier geweest en had aan het hoofd gestaan van het narcoticateam van het bureau. Het was nachtwerk en zijn unit werkte alleen in de Boulevard-buurt. Iedereen op het bureau wist dat Moore bij zijn vrouw weg was en haar had ingeruild voor whisky. Bosch had dit zelf kunnen verifiëren, de eerste keer dat hij met de narcoticaman op pad was. Hij was ook te weten gekomen dat Moore wellicht last had van meer dan alleen huwelijksproblemen en een vroege burn-out. Moore had in bedekte termen gesproken over Interne Zaken en een disciplinair onderzoek. Dit alles was goed voor een flinke dosis kerstdepressie. Toen Bosch hoorde dat ze op zoek waren naar Cal Moore, wist hij het meteen: die man was dood.

En de rest van het korps wist dat ook, hoewel niemand het hardop

had durven zeggen. Zelfs de media niet. Het korps probeerde de zaak eerst discreet af te handelen. Voorzichtige vragen bij Moores woning in Los Feliz. Een paar helikoptervluchten boven de heuvels van Griffith Park, daar niet ver vandaan. Maar toen werd een televisieverslaggever getipt en volgden alle andere stations en kranten vanzelf. Plichtsgetrouw als altijd deed de pers verslag van de zoektocht naar de vermiste politieman. Er werd een foto van Moore geprikt op het prikbord van de perskamer in het Parker Center; hoge pieten van het korps spraken de gebruikelijke smeebeden uit voor het publiek. Het was een prachtverhaal. Of het leverde in elk geval leuke beelden op: speurtochten te paard, vanuit de lucht, de korpschef met de foto van de knappe, donkere, ernstig kijkende brigadier. Maar niemand die zei dat ze op zoek waren naar een dode. Bosch remde voor het rode stoplicht op Vine en zag een man met een sandwichbord om zijn nek oversteken. Hij liep snel en gehaast; zijn knieën stootten het bord voortdurend omhoog. Bosch zag dat er een satellietfoto van Mars op het bord zat geplakt. Een groot stuk ervan was omcirkeld en in grote letters stond eronder: KOM TOT INKEER! HET GELAAT DES HEREN KIJKT OP ONS NEER! Bosch had dezelfde foto wel eens op de voorpagina van een pulpblad gezien in de rij voor de kassa, maar het blad had beweerd dat het het gezicht van Elvis was.

Het licht sprong op groen en hij reed richting Western. Hij dacht aan Moore. Behalve die ene avond dat hij met hem was gaan drinken in een jazzclub op de Boulevard, was hij niet veel met hem omgegaan. Toen Bosch het jaar daarvoor van BM naar bureau Hollywood was overgeplaatst had iedereen op het bureau hem aarzelend de hand geschud en ‘aangenaam kennis te maken’ gepreveld. Maar over het algemeen bleven de mensen op afstand. Dat was begrijpelijk, omdat hij met een IZ-onderzoek aan zijn broek BM was uitgeknikkerd. Maar Bosch vond dat niet erg. Moore was een van degenen die hem nauwelijks toeknikten als ze elkaar op de gang of tijdens een stafvergadering tegenkwamen. Ook dat was begrijpelijk, want de tafel van Moordzaken waar Bosch aan werkte zat in het recherchekantoor op de begane grond, terwijl Moores team, de Hollywood BANG – wat stond voor: Boulevard Anti-Narcotica Groep – op de eerste verdieping zat. Maar toch, ze hadden elkaar die ene keer gesproken. Voor Bosch was het een kans geweest om meer te weten te komen over een zaak waar hij

mee bezig was. Moore greep de gelegenheid aan om veel bier en veel whisky te drinken.

Het BANG-team waar Moore bij zat, had dan wel een naam die goed bekte in de media en waar het korps in grossierde, maar het bestond uit slechts vijf agenten die in een verbouwde opslagruimte waren gestationeerd. 's Nachts schuimden ze Hollywood Boulevard af en namen ze iedereen met een joint of erger op zak te grazen. BANG was een 'quantumteam', opgezet om zo veel mogelijk arrestaties te verrichten en daarmee de roep om meer mankracht en materiaal te legitimeren – en niet te vergeten natuurlijk: meer overuren op het budget van het volgende jaar. Het maakte niet uit dat het OM in de meeste gevallen een voorwaardelijke straf gaf en de rest seponeerde. Het ging puur om de arrestatiecijfers. En als Channel 2 of 4 of iemand van de *Times* die over de Westside ging, een keer mee wilde om een rapportage over het BANG-team te maken, des te beter.

Op Western sloeg Bosch af in noordelijke richting. In de verte zag hij al de blauwe en gele zwaailichten van de patrouillewagens en de felle schijnwerpers van de tv-camera's. In Hollywood betekende dit tafereel meestal dat een leven in geweld was geëindigd of dat een film met veel bombarie in première ging. Bosch wist dat de dertienjarige hoertjes de enigen in deze buurt waren die een eerste vertoning gaven.

Bosch parkeerde een half blok van de Hideaway vandaan en stak een sigaret op. In sommige opzichten veranderde er ook nooit iets in Hollywood. Bepaalde dingen kregen alleen steeds een nieuwe naam. Het motel was een vervallen tent geweest toen het twintig jaar geleden El Rio heette. En het was nu nog steeds een vervallen tent. Bosch was er nooit geweest, maar hij was in Hollywood opgegroeid en kon het zich nog herinneren. En hij had vaak genoeg in zo'n soort tent geloged. Met zijn moeder. Toen ze nog leefde.

De Hideaway was een jarenveertigmotel met een binnenplaats waar overdag de grote banyanboom in het midden voor een aangename schaduw moest zorgen. 's Nachts gingen de veertien kamers van het motel verborgen in een duisternis waarin alleen de gloed van het rode neonlicht doordrong. Harry zag dat de E in de neontekst MONTHLY RATES het niet deed.

Toen hij klein was en de Hideaway nog El Rio heette, ging het ook

al slecht met de buurt. Maar toen was er nog niet zo veel neonreclame en zagen de gebouwen er nog redelijk fris uit, al gold dat niet voor de mensen. Er had een kantoorgebouw van Streamline Moderne naast het motel gestaan, dat eruitzag als een oceaanstomer in het dok. Maar dat was lang geleden uitgevaren en door de zoveelste winkelgalerij vervangen.

Harry bekeek de Hideaway vanuit zijn stilstaande auto en wist dat het een vreselijke plek was om te overnachten. En nog vreselijker om er te sterven. Hij stapte uit en liep erheen.

Geel politielint en agenten in uniform versperden de toegang tot de binnenplaats. Aan één kant van het lint stonden de felle lampen van de televisie op een groepje mannen in blauwe pakken gericht. Een van hen, een man met een glanzende, geschoren schedel, voerde het woord. Toen Bosch erheen liep, beseftte hij dat ze werden verblind door de lampen. Ze konden niet verder zien dan de interviewers. Hij liet zijn insigne snel aan een van de uniformen zien, tekende het register dat de agent hem op een klembord toestak en dook onder het lint door.

De deur naar kamer 7 stond open en er viel licht naar buiten. De klanken van een elektronische harp kwamen de kamer uit drijven en Bosch wist meteen dat Art Donovan de zaak had gekregen. De man van de Technische Recherche had altijd een draagbare radio bij zich, die hij afstemde op The Wave, een station met new age-muziek. Donovan zei dat die muziek een zekere rust gaf op een plek waar iemand had of was gedood. Harry ging naar binnen, met een zakdoek over zijn mond en neus. Maar het mocht niet baten. De stank, die nergens mee te vergelijken viel, overviel hem meteen toen hij de drempel passeerde. Hij zag Donovan op zijn knieën op de grond bezig met het aanbrengen van vingerafdrukpoeder op de knoppen van de airconditioning in de wand onder het enige raam van de kamer.

‘Gezondheid,’ zei Donovan. Hij had een zwart schildersmasker voor tegen de stank en het zwarte poeder. ‘In de badkamer.’

Bosch keek even snel rond, want het was waarschijnlijk dat hij weg zou moeten als de Pakken hem in de gaten kregen. Op de twijfelaar die in de kamer stond, lag een verbleekte roze overtrek. Er stond één stoel met een krant erop. Bosch liep erheen en zag dat het de *Times* van zes dagen geleden was. Naast het bed stond een bureau-spiegel-

combinatie. Er stond een asbak op waarin een enkele half opgerookte peuk was uitgedrukt. Er lag ook een .38 Special in een laarsholster van nylon, een portefeuille en een insignehouder. Die drie voorwerpen waren met zwart vingerafdrukpoeder bedekt. Er lag geen briefje op het bureau, de plek waar Harry dat zou hebben verwacht.

‘Geen briefje,’ zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen Donovan.

‘Nee. Ook niets in de badkamer. Ga maar kijken. Als je je kerstdiner tenminste kwijt wilt.’

Harry keek de korte gang in die links van het bed naar achteren liep. De badkamerdeur zat rechts en hij aarzelde toen hij erheen liep. Hij geloofde niet dat er een politiemann was die nooit had overwogen om zich van kant te maken.

Voor de drempel bleef hij staan. Het lijk zat op de groezelig witte vloertegels, met de rug tegen de badkuip. Het eerste wat Bosch opviel waren de laarzen: grijze slangenleren laarzen met schuine hakken. Moore had ze gedragen op de avond dat ze uit drinken waren geweest. Een van de laarzen zat nog aan de rechtervoet en hij kon het logo van de fabrikant, een S in de vorm van een slang, op de versleten rubberen hak zien. De linkerlaars was uit en stond rechtop tegen de muur. De voet waar nu alleen een sok omheen zat, was in een plastic zak gewikkeld. Die sok was ooit eens wit geweest, veronderstelde Bosch. Maar nu was hij grijs en het been was opgezwollen.

Op de grond naast de deurstaal lag een kaliber twintig dubbelloops geweer. De kolf was aan de onderkant versplinterd. Een splinter van een centimeter of tien lag op de tegels, met een kring van blauw krijt eromheen, getekend door Donovan of een van de andere rechercheurs. Maar Bosch had geen tijd om hier lang bij stil te staan. Hij probeerde zich alles zo goed mogelijk in te prenten. Hij bestudeerde het lijk in zijn geheel. Moore droeg een spijkerbroek en een sweatshirt. Zijn armen hingen langs zijn lichaam. Zijn huid had de kleur van grijze was. De vingers waren dik van ontbinding en de onderarmen opgezwollen als die van Popeye. Bosch zag een vertekende tatoeage op de rechterarm, het grijnzende gezicht van een duivel onder een aureool.

Het lijk hing tegen de badkuip en het leek haast alsof Moore zijn hoofd achterover had gedaan om het in de kuip te dopen, om zijn haar te wassen wellicht. Maar Bosch besefte dat dit alleen maar zo leek omdat er nauwelijks meer sprake was van een hoofd. Het was aan flarden

geschoten door de kracht van de dubbelloopse knal. Op de lichtblauwe tegels rond de badkuip zat opgedroogd bloed. Bruine druijsporen liepen de kuip in. Er was een aantal tegels gebroken door de inslag van de hagelkorrels.

Bosch voelde dat er iemand achter hem stond. Hij keek om en ontmoette de starende blik van adjunct-korpschef Irvin Irving. Irving droeg geen masker en hield ook geen zakdoek voor zijn neus en mond.

‘Goedenavond, commissaris.’

Irving knikte en zei: ‘Wat brengt jou hier, rechercheur?’

Bosch had genoeg gezien om zich een beeld te kunnen vormen van wat er was gebeurd. Hij ging bij de deuropening vandaan, liep langs Irving en ging naar de voordeur. Irving volgde hem. Ze passeerden twee mannen van het instituut van de patholoog-anatoom die allebei een blauwe overall droegen. Buiten op de gang gooide Harry zijn zakdoek in een afvalbak die de agenten mee hadden genomen. Hij stak een sigaret op en zag dat Irving een dossiermap bij zich had.

‘Ik pikte het op via de scanner,’ zei Bosch. ‘Ik dacht dat ik maar eens moest gaan kijken omdat ik vanavond dienst heb. Het is mijn wijk, dus is het eigenlijk mijn klus.’

‘Ja, maar toen duidelijk werd om wie het ging, besloot ik de zaak meteen over te laten aan VM. Inspecteur Grupa belde me en ik heb het besluit genomen.’

‘Dus het staat al vast dat het Moore is?’

‘Nog niet helemaal.’ Hij hield de dossiermap omhoog. ‘Ik ben bij het archief langsgegaan en heb zijn vingerafdrukken meegenomen. Die vormen natuurlijk het uiteindelijke bewijs. Verder is er nog het gebitsonderzoek, vooropgesteld dat er iets te onderzoeken valt. Maar verder wijst alles erop. Degene die de kamer heeft genomen, schreef zich in als Rodrigo Moya, de naam die Moore bij BANG gebruikte. En achter het motel staat een Mustang geparkeerd die onder dezelfde naam was gehuurd. Op het ogenblik geloof ik niet dat er veel twijfel bestaat bij het onderzoeksteam.’

Bosch knikte. Hij had wel vaker met Irving te maken gehad, toen de al wat oudere man aan het hoofd stond van de afdeling Interne Zaken. Nu was hij adjunct-korpschef, een van de drie hoogste pieten binnen het korps, en strekte zijn invloed zich uit over IZ, de narcoticabri-

gade en alle recherchediensten. Harry twijfelde even of hij het risico aandurfde om erover te beginnen dat hij niet als eerste was opgeroepen.

‘Ze hadden mij moeten bellen,’ zei hij toch maar. ‘Het was mijn zaak. Maar u hebt hem voor die tijd al overgenomen.’

‘Tja, rechercheur, het was aan mij om de zaak over te nemen en door te geven, vind je niet? Je hoeft je er niet over op te winden. Je weet dat de BM alle sterfgevallen onder politiemensen behandelt. Je had de zaak uiteindelijk ook aan ze overgedragen. Dit scheelt gewoon tijd. De enige reden hiervoor is dat het doelmatiger is. Daarbinnen ligt het lijk van een politieagent. In wat voor omstandigheden hij ook stierf, we zijn het hem en zijn familie verschuldigd om snel en professioneel te handelen.’

Bosch knikte opnieuw en keek rond. Hij zag Sheehan, een rechercheur van BM, in een deuropening staan onder de neonreclame met MONTHLY RAT S. Hij ondervroeg een man van een jaar of zestig, die ondanks de kille avondlucht een mouwloos T-shirt droeg en op een vochtig stompje sigaar kauwde. De uitbater.

‘Kende je hem?’ vroeg Irving.

‘Moore? Nee, niet goed. Nou ja, ik wist wie hij was. We werkten op hetzelfde bureau. Hij zat meestal in de nachtdienst, op straat. We hadden niet veel contact met elkaar...’

Bosch wist niet waarom hij op dat moment besloot te liegen. Hij vroeg zich af of Irving het aan zijn stem had gehoord. Hij begon ergens anders over.

‘Dus het is zelfmoord. Hebt u dat al tegen de pers gezegd?’

‘Ik heb helemaal niets tegen de pers gezegd. Ik heb met ze gepraat, ja. Maar ik heb niets gezegd over de identiteit van het lijk in die kamer. En dat doe ik ook niet, tot het officieel is bevestigd. Jij en ik kunnen nu wel beweren dat we haast zeker weten dat Calexico Moore daar ligt, maar dat krijgen zij pas te horen als ik elke test heb gedaan en elk puntje op elke i van de overlijdensakte heb gezet.’

Hij sloeg met het dossier tegen zijn heup.

‘Daarom heb ik zijn dossier meegenomen, om de zaken te bespoedigen. De afdrukken gaan met het lijk naar de patholoog.’

Irving keek naar de deur van de motelkamer.

‘Maar je bent net binnen geweest, rechercheur Bosch, dus zeg jij het maar.’

Bosch dacht even na. Is die gozer echt geïnteresseerd of neemt hij me gewoon in de maling? Dit was de eerste keer dat hij met Irving te maken had buiten de conflictsituatie van een IZ-onderzoek. Hij besloot het erop te wagen.

‘Het lijkt erop dat hij bij de badkuip op de grond is gaan zitten, zijn laars heeft uitgetrokken en beide trekkers met zijn teen heeft overgehaald. Ik bedoel, ik neem aan dat het beide lopen waren, gezien de verwondingen. Hij haalt de trekkers met zijn teen over en door de terugslag kaatst het geweer tegen de deurstijl, waardoor er een stuk van de kolf af splintert. Zijn hoofd gaat de andere kant op. Slaat via de muur naar de badkuip. Zelfmoord.’

‘Zie je nou wel,’ zei Irving. ‘Nu kan ik tegen rechercheur Sheehan zeggen dat je het ermee eens bent. Precies alsof je er als eerste bij was geroepen. Niemand hoeft zich gepasseerd te voelen.’

‘Daar gaat het niet om, commissaris.’

‘Waar gaat het dan wel om, rechercheur? Dat je het er gewoon niet mee eens kunt zijn om het ermee eens te zijn? Dat je de besluiten van de korpsleiding niet accepteert? Ik begin mijn geduld met je te verliezen, rechercheur. Ik had eigenlijk gehoopt dat dit nooit weer zou gebeuren.’ Irving stond dicht bij Bosch en blies zijn pepermuntadem recht in zijn gezicht.

Bosch voelde zich door hem in het nauw gedreven en vroeg zich af of hij het expres deed. Hij deed een pas naar achteren en zei: ‘Maar geen briefje.’

‘Nog geen briefje. We moeten eerst een aantal dingen controleren.’

Bosch vroeg zich af wat. Ze hadden Moores woning en zijn kantoor natuurlijk meteen doorzocht toen bleek dat hij spoorloos was. En het huis van zijn vrouw ook. Waar viel er verder dan nog te zoeken? Of had Moore misschien iemand een brief gestuurd? Maar die was dan toch allang aangekomen?

‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Hopelijk krijgen we daar een beeld van door de lijkschouwing morgen. Maar ik ga ervan uit dat hij het heeft gedaan kort nadat hij de kamer heeft genomen, zes dagen geleden. Bij de eerste ondervraging zei de bedrijfsleider dat Moore zes dagen geleden had ingecheckt en sinds die tijd niet meer buiten zijn kamer is gesignaleerd. Dit komt overeen met de staat van de kamer, de staat van het lijk en de datum op de krant.’

De lijkschouwing was morgen. Daaruit kon Bosch opmaken dat Irving er vaart achter zette. Normaal gesproken duurde het drie dagen om een lijkschouwing gedaan te krijgen. En door de kerstdagen zou het nu eigenlijk nog langer moeten duren.

Irving leek zijn gedachten te lezen.

‘De waarnemend hoofdpatholoog-anatoom heeft beloofd om het morgen te doen. Ik heb uitgelegd dat er anders in de media zou worden gespeculeerd op een manier die niet eerlijk zou zijn ten opzichte van zijn vrouw en het korps. Ze heeft haar medewerking toegezegd. De waarnemend eerste patholoog wil tenslotte graag de permanente eerste patholoog worden. Ze weet wat medewerking waard is.’

Bosch zweeg.

‘Dus dan weten we het zeker. Maar niemand, ook de bedrijfsleider niet, heeft brigadier Moore gezien nadat hij zes dagen geleden heeft ingecheckt. Hij heeft expliciet gezegd dat men hem niet mocht storen. Ik denk dat hij het vlak nadat hij heeft ingecheckt heeft gedaan.’

‘Maar waarom hebben ze hem dan niet eerder gevonden?’

‘Hij had voor een hele maand vooruitbetaald en wilde niet gestoord worden. In dit soort tenten komt er toch al niet elke dag een schoonmaakster langs. De bedrijfsleider dacht dat hij een alcoholist was die flink wilde doorhalen of die wilde proberen om eraf te komen. Hoe dan ook, in zo’n tent kan de bedrijfsleider niet al te kieskeurig zijn. Eén maand is zeshonderd dollar. Hij koos voor het geld. En ze hielden zich aan hun belofte om niet naar kamer 7 te gaan, tot vandaag, toen de vrouw van de bedrijfsleider zag dat er in de Mustang, de wagen van meneer Moya, was ingebroken. En natuurlijk waren ze ook nieuwsgierig. Ze klopten bij hem aan om het hem te vertellen, maar hij deed niet open. Ze hebben een looper gebruikt en toen ze de deur openden, wisten ze meteen wat er aan de hand was. Door de stank.’

Irving zei dat Moore/Moya de airconditioning op z’n hoogst en koudst had gezet om de ontbinding te vertragen en de stank in de kamer te houden. Tegen de drempel van de deur had hij natte handdoeken gelegd om de kamer verder af te sluiten.

‘En heeft niemand het schot gehoord?’ vroeg Bosch.

‘Voor zover we weten niet. De vrouw van de bedrijfsleider is zo goed als doof. Hij zegt dat hij ook niets heeft gehoord. Ze wonen in de

achterste kamer aan de andere kant. Aan de ene kant zitten winkels en aan de andere kant zit een kantoorgebouw. Die zijn 's nachts dicht. Erachter zit een steeg. We zijn bezig met het gastenboek en zullen proberen om de andere gasten te achterhalen die hier de eerste paar dagen zaten dat Moore er was. Maar de bedrijfsleider zei dat hij de kamers aan weerszijden van die van Moore niet heeft verhuurd. Hij was bang dat Moore een hoop lawaai zou maken als hij aan het afkicken was. En bovendien, rechercheur, is het een drukke straat, met een bushalte voor de deur. Het kan goed zijn dat niemand iets heeft gehoord. Of als ze het hebben gehoord, dat ze niet wisten wat het was.'

Bosch dacht even na en zei toen: 'Ik snap niet waarom hij een maand vooruit heeft betaald. Waarom, in vredesnaam? Als hij zich van kant wilde maken, waarom wilde hij het dan zo lang verborgen houden? Waarom deed hij het niet en liet ze dan zijn lijk vinden. Klaar is Kees.'

'Dat is een lastige vraag,' gaf Irving toe. 'Het beste wat ik daarop kan verzinnen is dat hij het om zijn vrouw heeft gedaan.'

Bosch fronste zijn wenkbrauwen. Hij begreep het niet.

'Ze waren gescheiden,' legde Irving uit. 'Misschien wilde hij haar dit voor de feestdagen besparen. Het kan dat hij het nieuws daarom een paar weken of een maand wilde uitstellen.'

Dat leek Bosch nogal magertjes, maar hij had op het moment ook geen betere verklaring. Hij kon verder niets bedenken wat hij wilde vragen. Irving begon ergens anders over, ten teken dat Bosch' bezoek aan de plaats delict voorbij was.

'En, rechercheur, hoe gaat het met de schouder?'

'Prima.'

'Ik heb gehoord dat je naar Mexico bent gegaan om je Spaans bij te spijkeren gedurende je herstel.'

Bosch antwoordde niet, onwillig om in te gaan op dit soort kletspraatjes. Hij wilde tegen Irving zeggen dat hij geen barst van de hele opzet geloofde, zelfs niet met al het bewijs en al de verklaringen die waren verzameld. Maar hij kon niet uitleggen waarom niet en het leek hem beter om zijn mond te houden tot hij dat wel kon.

Irving zei: 'Ik heb altijd gevonden dat niet genoeg van onze mensen, de niet Latijns-Amerikanen, bedoel ik, serieus proberen om de tweede taal van deze stad te leren. Ik zou willen dat het hele korps...'

'Briefje,' riep Donovan uit de kamer.

Irving liet Bosch staan zonder verder een woord te zeggen en liep naar de deur. Sheehan volgde hem de kamer in, samen met een Pak. Bosch herkende hem als iz-rechercheur John Chastain. Harry aarzelde even, maar liep toen achter hen aan naar binnen.

Een van de mensen van de patholoog stond in de gang bij de badkamer, met de anderen om zich heen. Bosch baalde dat hij zijn zakdoek had weggegooid. Hij hield de sigaret in zijn mond en inhaleerde diep.

‘Rechterachterzak,’ zei de man van de Technische Recherche. ‘Het is enigszins vergaan, maar je kunt het wel lezen. Het was twee keer opgevouwen, dus de binnenkant is redelijk schoon.’

Irving liep achterstevoren de gang uit met de plastic zak in zijn hand. Hij keek naar een klein stukje papier dat erin zat. De anderen kwamen om hem heen staan. Behalve Bosch.

Het papier was even grauw als Moores huid. Bosch meende dat hij er één regel blauw handschrift op zag staan. Irving keek hem aan alsof hij hem voor het eerst opmerkte.

‘Bosch, je kunt hier niet blijven.’

Harry wilde vragen wat er op het briefje stond, maar wist dat hij nul op het rekest zou krijgen. Er lag een tevreden grijns op het gezicht van Chastain.

Bij het gele lint bleef hij even staan om een verse sigaret op te steken. Hij hoorde het tikken van hoge hakken en toen hij zich omdraaide zag hij een van de verslaggevers, een blondine van Channel 2, met haar draadloze microfoon en haar gemaakte lach in de aanslag, op hem af komen. Ze wierp zich met een geofefende, snelle manoeuvre op hem. Maar voordat ze iets kon zeggen, zei Harry: ‘Geen commentaar. Ik werk niet aan de zaak.’

‘Kunt u dan misschien...?’

‘Geen commentaar.’

Ze liet de lach van haar gezicht vallen met de snelheid van een guillotine en draaide zich boos om. Maar haar hakken klikten meteen weer fel en ze bracht zich met haar cameraman in stelling voor de A-opname, het beeld waarmee haar rapportage zou openen. Het lijk kwam naar buiten. De lampen flitsten aan en de cameramensen vormden een fuik voor de twee assistenten van de patholoog die het lijk op een brancard naar de wachtende blauwe wagen brachten. Harry zag Irving er met een strenge blik en stoïcijns stokstijf achteraan lopen,

maar er niet ver genoeg achter om buiten beeld te blijven. Elke keer dat je op het nieuws kwam telde tenslotte, vooral voor iemand die een oogje had op het baantje van korpschef.

Daarna werd de plaats delict opgebroken. Iedereen ging ervandoor. De journalisten, de dienders, iedereen. Bosch dook onder het gele lint door en keek of hij Donovan of Sheehan zag, toen Irving naar hem toe kwam.

‘Rechercheur, bij nader inzien is er toch iets wat je kunt doen om de zaak te bespoedigen. Rechercheur Sheehan moet de boel hier verder regelen. Maar ik wil niet dat de pers Moores vrouw als eerste benadert. Kan ik je belasten met het in kennis stellen van de nabestaanden? Het is natuurlijk nog niet honderd procent zeker, maar ik wil zijn vrouw laten weten wat er aan de hand is.’

Bosch had zich daarnet zo verontwaardigd getoond dat hij nu moeilijk nee kon zeggen. Hij wilde zo graag aan de zaak meedoen, en nu mocht hij.

‘Geef me het adres maar,’ zei hij.

Een paar minuten later was Irving vertrokken en haalden de dienders het gele lint weg. Bosch zag Donovan naar de wagen lopen met het geweer in plastic gewikkeld en een aantal kleinere zakken.

Harry zette zijn voet op de bumper van de wagen en strikte zijn schoenveters. Donovan deed de zakken in een houten kist die ooit was gebruikt voor Napa Valley-wijn.

‘Wat wil je, Harry? Ik kom er net achter dat jij hier helemaal niet hoorde te zijn.’

‘Dat was zonet. Maar nu wel. Ik heb opdracht gekregen om de nabestaanden te doen.’

‘Mooi klusje.’

‘Tja, je moet het doen met wat je krijgt. Wat heeft hij opgeschreven?’

‘Wie?’

‘Moore.’

‘Luister, Harry, dit is...’

‘Hoor eens, Donnie, Irving heeft me met de nabestaanden belast. Ik hoef alleen maar te weten wat er stond. Ik kende die gozer, oké? Ik hou het voor me.’

Donovan zuchtte diep en begon in de kist te zoeken tussen de zakken.

‘Het was eigenlijk niets bijzonders. Niets interessants.’

Hij knipte een zaklantaarn aan en richtte de lichtbundel op de zak met het briefje. Er stond één enkele zin.

Ik weet nu wie ik ben.

3

Het adres dat Irving hem had gegeven was in Canyon Country, bijna een uur rijden ten noorden van Hollywood. Bosch nam de Hollywood Freeway in noordelijke richting, reed toen naar Golden State en nam die door de donkere spleet van de Santa Susana Mountains. Er was nauwelijks verkeer. De meeste mensen zaten zeker thuis gebraden kalkoen te eten. Bosch dacht aan Cal Moore en wat hij had gedaan en wat hij achterliet.

Ik weet nu wie ik ben.

Bosch had geen idee wat de dode agent bedoelde met die ene zin die hij op een stuk papier had gekrabbeld en in zijn kontzak had gestopt. Harry's ontmoeting met Moore was zijn enige aanknopingspunt. En wat stelde dat nu voor? Een paar uur bier en whisky drinken met een sombere, cynische diender. Hij had geen idee wat er in de tussentijd was gebeurd. Hoe het schild dat hem had beschermd, was verteerd.

Hij dacht terug aan zijn ontmoeting met Moore. Het was maar een paar weken eerder geweest en het ging om een zakelijk gesprek, maar toch waren Moores problemen ook aan de orde gekomen. Ze hadden elkaar op een dinsdagavond ontmoet in de Catalina Bar & Grill. Moore had dienst, maar de Catalina was maar een half blok van de Boulevard vandaan. Harry had in de bar achter in het restaurant op hem gewacht.

Moore kwam op de kruk naast hem zitten. Hij bestelde een borrel en een Henry's, hetzelfde als wat Bosch voor zich op de bar had staan. Hij droeg een spijkerbroek en een sweatshirt, dat los over zijn riem hing. Standaard undercoverkleding; hij leek daarin op zijn gemak. De mouwen van zijn sweatshirt waren afgeknipt en onder de gerafelde